

Przedmiot

We wniosku opartym na art. 278 i 279 TFUE skarżący zwraca się o zawieszenie wykonania rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2023/571 z dnia 13 marca 2023 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2023, L 75 I, s. 1) oraz decyzji Rady (WPZiB) 2023/572 z dnia 13 marca 2023 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2023, L 75 I, p. 134) w zakresie, w jakim akty te go dotyczą.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2023 r. – Kargins/Komisja**(Sprawa T-350/23)**

(2023/C 338/40)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Rems Kargins (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: O. Behrends, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona pozwana jest odpowiedzialna za szkodę wyrządzoną stronie skarżącej w wyniku ingerencji strony pozwanej w krajowe postępowanie sądowe;
- zobowiązanie strony pozwanej do wypłacenia stronie skarżącej odszkodowania za tę szkodę;
- ustalenie, że szkoda majątkowa wynosi co najmniej 15 028 841,93 EUR plus odsetki w wysokości 12 % rocznie należne od dnia 23 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty pełnej kwoty, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, w tym zarzut niezgodności z prawem.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Komisję wystarczająco istotnego naruszenia zasady państwa prawa, która ma na celu przyznawanie praw jednostkom.
 - Według strony skarżącej Komisja zaangażowała się w postępowanie na szczeblu krajowym, działając niezgodnie z art. 29 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 (¹). Artykuł 29 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 naruszono z następujących powodów: Komisja nie działała z własnej inicjatywy, ale na wniosek strony postępowania i zainteresowanego państwa członkowskiego oraz po przeprowadzeniu z nimi rozmów. Komisja nie była bezstronna, nie zachowała też obiektywnego i neutralnego podejścia. Działanie Komisji nie miało na celu zapewnienia spójnego stosowania art. 107 ust. 1 ani art. 108 TFUE. Komisja wyjaśniła jedynie sądom krajowym, że brak zmiany wyniku postępowania może mieć negatywne konsekwencje dla Łotwy i doprowadzić do podjęcia przez tę instytucję niekorzystnych działań.

- Komisja działała bez właściwej podstawy prawnej, ze względu na niezgodność z prawem art. 29 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589. Strona skarżąca podnosi, że art. 29 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 jest niezgodny z prawem, ponieważ nie ma on wystarczającej podstawy prawnej, jest niespójny z art. 267 TFUE i z art. 108 ust. 2 akapit drugi TFUE oraz pozbawiony wystarczających gwarancji materialnoprawnych i proceduralnych. W każdym wypadku jest on niezgodny z prawem, jeśli interpretuje się go w ten sposób, że dopuszcza on ingerencję w postępowanie taką jak ta, która miała miejsce w niniejszej sprawie.
 - Co więcej, Komisja naruszyła prawo strony skarżącej wywodzone z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że strona skarżąca poniosła szkodę w kwocie 15 028 841,93 EUR powiększonej o odsetki w wysokości 12 % rocznie należne od dnia 23 czerwca 2016 r., co odpowiada kwocie, jaką strona skarżąca otrzymałaby na mocy nakazów sądowych, gdyby Komisja nie zaingerowała w przebieg postępowania.
 3. Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu, że istnieje związek przyczynowy między niewłaściwą ingerencją komisji a okolicznością, że w wyniku tej ingerencji sądy krajowe zasadniczo zmieniły swe podejście, mimo że już dwie instancje sądów krajowych wydały wcześniej rozstrzygnięcia na korzyść strony skarżącej.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2023 r. – Raiffeisen Bank International / SRB

(Sprawa T-389/23)

(2023/C 338/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Raiffeisen Bank International AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: G. Wilfling, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez pozwaną w dniu 2 maja 2023 r., dokument SRB/ES/2023/23, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. pobranych ex ante składek do jednolitego funduszu restrukturyzacji; tytułem ewentualnym
- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. pobranych ex ante składek do jednolitego funduszu restrukturyzacji, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej Raiffeisen Bank International AG, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga opiera się na czterech zarzutach.

1. Zarzut pierwszy: Naruszenie art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (¹)

Obliczana corocznie łączna kwota indywidualnych składek od wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich, nie może w okresie początkowym przekroczyć w danym roku 12,5 % poziomu docelowego. Pozwana dopuściła się naruszenia art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ze względu na to, że przy określaniu tego rocznego poziomu docelowego nie wzięła pod uwagę tego mający bezwzględny charakter pułapu.